

středkovatele realitního o oceňování lázeňských domů, nájemních domů, zemědělských objektů atd., ježto banky dosud skoro výlučně půjčovaly na podniky průmyslové, kdežto zápůjčky na dříve uvedené objekty byly vyloučeny. Žadatel za koncesi nemá prý také žádných vědomostí o vypočítávání výtěžků a daní, o nauce smluvní, o vypočítávání rentability, poněvadž dotčené zákony a normy zřejmě možno si osvojiti pouze v praxi u realitního zprostředkovatele a nemůže průkaz ten býti podán vedoucím banky.

Nss shledal uplatňování těchto momentů teprve ve stížnosti na tento soud nepřipustným, neboť stěžující si gremium mohlo je uvést již ve vyjádření podaném podle § 23a) živn. řádu, ale neučinilo tak, a neposkytlo takto žal. úřadu ani zúčastněné straně příležitost, aby k nim zaujaly stanovisko. Tím byla i nss odňata možnost stanovisko úřadu přezkoumati po stránce právní a pokud to dovoluje § 6 zákona o ss, i po stránce skutkové. Místo toho omezilo se gremium na pouhé popření, že by zaměstnání v oboru bankovním mohlo umožniti žadateli nabytí odborných vědomostí a zkušeností k řádnému výkonu zprostředkování obchodů realitních, aniž uvedlo, proč vědomostí potřebných k činnosti zprostředkovatelské nelze nabýti ani tak dlouhým a význačným zaměstnáním v oboru bankovním, jaké vykazuje žadatel. Toho zapotřebí bylo tím spíše, ježto podle výslovného ustanovení § 1 odst. 3 vlád. nař. č. 71/1926 Sb. je možno prokázati odbornou způsobilost nejen vysvědčením o praktickém zaměstnání v podniku zprostředkovatelském, nýbrž i v podniku jiného druhu, který umožňuje žadateli získání potřebných vědomostí a zkušeností. Vzhledem k tomu nelze pokládati za nějakou vadu řízení, když žal. úřad s momenty teprve ve stížnosti na tento soud v tom směru uplatňovanými se nevypořádal, a na všeobecnou výtku st-le dal všeobecnou odpověď.

Z důvodů těch bylo rozhodnuto, jak svrchu uvedeno. Výrok o útratách má základ v § 40 zákona o ss.

Č. 12.398.

Zaměstnanci veřejní: * Norma § 17 zák. čís. 394/1922 Sb. vztahuje se pouze na takové zaměstnance... ústavů státem spravovaných, kteří ještě za účinnosti tohoto zákona byli v činné službě.

(Nález z 9. května 1936 č. 12.942/36.)

V ě c: Julie M. v Mukačevě proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy z 28. července 1933 o vdovské pensi.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 12. února 1927 přiznal žal. úřad v souhlase s min. financí podle čl. VI. postupní smlouvy, uzavřené mezi min. veř. zdrav. a těl. výchovy a městem Mukačevem o převzetí městské nemocnice v Mukačevě státem, a podle vlád. nařízení z 25. srpna 1921 č. 298 Sb. st-lce, jako vdově po bývalém řediteli městské nemocnice

v Mukačevě, příslušné pensijní požitky vzhledem ke služební době jejího manžela od 19. října 1889 do 9. ledna 1919.

Rozhodnutí toto, pokud vyměřilo st-lce vdovské požitky jen podle vládního nařízení č. 298/1921 Sb., bylo nálezem nss z 19. prosince 1931 č. 3958/31 zrušeno pro vadnost řízení, kdežto v ostatních směrech byla stížnost zamítnuta pro bezdůvodnost.

Vzhledem k tomuto nálezu nss žal. úřad — poukázav jinak na obsah svého rozhodnutí z 12. února 1927 — doplnil nař. rozhodnutím rozhodnutí toto v ten rozum, že podle čl. VI. postupní smlouvy, uzavřené 20. února 1926 mezi min. veř. zdrav. a těl. výchovy v zastoupení státu československého a městem Mukačevem o převzetí městské nemocnice v Mukačevě státem, a podle § 5 zákona č. 242/1920 Sb. je státní správa povinna šetřiti nabytých práv zaměstnanců podle platných právních ustanovení, provedených a schválených nejpozději dnem 28. února 1920, kdežto k dalším úpravám, pokud snad některý zákon tak nestanoví, státní správa oprávněna ani povinna není, a že tedy bylo-li st-lce, jako vdově po řídícím hlavním lékaři, přece přiznáno zvýšení jejích zaopatřovacích požitků podle analogie vládního nařízení č. 298/1921 Sb., stalo se tak praeter legem, a že z tohoto opatření nelze dedukovati možnosti event. dalších úprav těchto požitků tam, kde zákon úpravu těchto případů výslovně neurčuje.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažil nss: — — —

Stížnost má pravdu potud, že podle § 17 zákona č. 394/1922 Sb. upravití se mají poměry a požitky veškerých aktivních a pensionovaných zaměstnanců ve státních úřadech, v podnicích, ústavech a fondech státních a státem spravovaných . . ., kteří nespádají pod služební pragmatiku, jakož i jich pozůstalých, podle zásad, na nichž je vybudován tento zákon, leč stížnost přehlíží, že zákon tento, nabyvší účinnosti dnem 1. ledna 1923 (§ 22), upravuje ve svém dílu I. služební příjmy a aktivních státních zaměstnanců (srovn. na př. § 1 odst. 1, § 4 odst. 1, § 7, § 8 a j.), ve svém dílu II. pak jedná o odpočivných požitcích státních zaměstnanců, jejichž služební požitky se upravují tímto zákonem, tedy o odpočivných požitcích státních zaměstnanců, kteří teprve za účinnosti tohoto zákona odešli na odpočinek. Jen v § 14 má zákon na zřeteli civilní a vojenské státní zaměstnance . . ., kteří vstoupili do výslužby před účinností tohoto zákona, jakož i pozůstalé po těchto zaměstnancích a po takových zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě před účinností tohoto zákona, ale nepřiznává jim odpočivné požitky zvýšené ve smyslu předchozích ustanovení (§§ 1 až 13), nýbrž upravuje jen výplatu výpomocí.

Vztahují-li se tedy ustanovení dílu I. a II. zákona č. 394/1922 Sb., s výjimkou § 14 a s výjimkou omezení normovaných v § 15, kterážto ustanovení nepřicházejí u st-lky v úvahu, toliko na zaměstnance, kteří ještě za účinnosti tohoto zákona byli v činné službě, a stanoví-li § 17 cit. zákona, že v důsledku tohoto zákona a podle zásad, na nichž je vybudován tento zákon, upraví se požitky aktivních a pensionovaných zaměstnanců ve státních . . . podnicích, ústavech, fondech státních a státem spravovaných, pak může se

norma § 17 vztahovati jen na takové zaměstnance... ústavů státem spravovaných, kteří ještě za účinnosti tohoto zákona byli v činné službě, a nemůže tedy st-lka, jejíž manžel sloužil toliko do 9. ledna 1919, z tohoto zákona přímo nic dovozovati. Tím ovšem padají i další vývody stížnosti o nepřípustnosti použití pouhé analogie vlád. nař. č. 298/1921 Sb. na případ st-lčin, ježto st-lka nepoužitelnost analogie zakládá jedině na tvrzení, že zákon (scil. zákon 394/1922 Sb.) obsahuje určité ustanovení, které st-lce dává nárok na úpravu zaopatřovacích požitků podle tohoto zákona, kteréžto tvrzení však je, jak dovozeno, mylné.

Pro svůj názor, že zaopatřovací požitky st-lčiny měly býti upraveny podle zákona č. 394/1922 Sb., se stížnost konečně dovolává předpisů § 161 zákona č. 103/1926 Sb., dovozujíc, že podle prvního odstavce tohoto paragrafu nesmějí býti požitky zaměstnanců, jakož i zaopatřovací platy jich příslušníků nižší, než to předpisuje zákon č. 394/1922 Sb., i když dání do výslužby nebo smrt nastala před účinností tohoto zákona, z čehož prý plyne, že každá úprava platů a zaopatřovacích platů státních zaměstnanců a jejich příslušníků, resp. zaměstnanců ústavů státem převzatých má býti provedena na podkladě předpisů zákona č. 394/1922 Sb.

Ani této námitce nemohl nss přisvědčiti, a sice již z toho důvodu, že předpis § 161 plat. zák. se vztahuje, jak plyne z ustanovení § 153 plat. zákona, na zaměstnance, na které se vztahuje tento zákon, t. j. zákon platový, a kteří odešli do výslužby za jeho účinnosti, resp. na pozůstalé po těchto zaměstnancích a po zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě za účinnosti platového zákona. Jen ohledně těchto zaměstnanců stanoví § 161 odst. 1 plat. zákona, že jejich odpočivné požitky nesmějí býti nižší, než by jim příslušely podle dosavadních předpisů s vyloučením ustanovení § 16 zák. č. 394/1922 Sb., kdyby byli odešli do výslužby den před účinností zákona. Má tedy předpis tento zcela jiný smysl, než jaký mu dává st-lka. Odpočivných požitků zaměstnanců, kteří odešli do výslužby před účinností platového zákona, nebo zaopatřovacích požitků po osobách, které zemřely v činné službě před účinností zákona č. 103/1926 Sb., se platový zákon č. 103/1926 Sb. vůbec nedotýká. Odpočivné a zaopatřovací požitky osob takových upraveny byly teprve zákonem č. 70/1930 Sb. (arg. § 1 odst. 1, § 4). Nemůže tedy st-lka ani z předpisu § 161 zákona platového pro tvrzený svůj nárok na úpravu zaopatřovacích požitků podle zákona č. 394/1922 Sb. nic dovozovati. — — —

Č. 12.399.

Zaměstnanci veřejní: I. * Z usnesení min. rady ze dne 22. ledna 1919, resp. 19. července 1919 mohou státní zaměstnanci i za účinnosti platového zákona č. 103/1926 Sb. dovozovati právní nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti. — II. Předpokladem nároku na